

Sygn. akt VI Ka 362/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 lutego 2023 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Elżbieta Kosecka - Sobczak

Protokolant: sekr. sąd. Anna Pikulska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Elblągu Małgorzaty Lewko

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2022 r. i 02 lutego 2023r. w Elblągu sprawy

R. G. (1) s. R. i D. ur. (...) w E.

oskarżonego z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i z art. 288 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia 13 października 2021 r. sygn. akt VIII K 1382/20

I. zmienia zaskarżony wyrok w pkt. I w ten sposób, że czyn przypisany oskarżonemu kwalifikuje z art. 13 kk w zw. z art. 279§1 kk w zb. z art. 288§1 kk w zw. z art. 11§2 kk a wymierzoną karę obniża do 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie przed sądem II instancji, w tym 300 zł opłaty.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 362/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 13.10.2021r. w spr. VIII K 1382/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1-6		R. G. (1)	Niekaralność oskarżonego wyrokami wydanymi przez sądy w Polsce, Czyn z pkt. I wyroku.	dane o karalności pisma z Departamentu (...) z dnia 30 listopada 2022 r. pisma z Sądu Rejonowego w E. z dnia 1 grudnia 2022r. odpis postanowienia Sądu Rejonowego w E. z dnia 12 grudnia 2022 r. sygn. (...) informacja z Noe-Sad i z ZK pisma z Sądu Rejonowego dla (...) w W. z dnia 15 grudnia 2022 r.	k.510-512 k.476-483 k.487 k.500 k.501-503 k.507
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

1	R. G. (1)	Karalność oskarżonego wyrokami wydanymi przez sądy w Polsce, Czyn z pkt. I wyroku.	Informacja z KRK	k.457-459	
---	-----------	---	------------------	-----------	--

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1-6	<p>dane o karalności</p> <p>pisma z Departamentu (...) z dnia 30 listopada 2022 r.</p> <p>pisma z Sądu Rejonowego w E. z dnia 1 grudnia 2022r.</p> <p>odpis postanowienia Sądu Rejonowego w E. z dnia 12 grudnia 2022 r. sygn. (...)</p> <p>informacja z Noe-Sad i z ZK</p> <p>pisma z Sądu Rejonowego dla (...) w W. z dnia 15 grudnia 2022 r.</p>	<p>Dowody w postaci aktualnych danych o karalności z k. 510-512, pism z sądów i ministerstwa, odpisu postanowienia, informacji z Noe-Sad i ZK zostały sporządzone i wydane przez organy do tego uprawnione, ich treść nie była kwestionowana przez strony, stąd dowody te zasługują na wiarygodność.</p> <p>Wynika z nich w, że po 10 stycznia 2023 r. oskarżony jest uważany za osobę, która nie jest skazana wyrokami wydanymi przez sądy w Polsce, gdyż nastąpiło zatarcie takich skazań wskazanych w nieaktualnej już informacji z KRK z k. 457-459.</p>

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz	
---	--

<i>niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
1	Informacja z KRK z k. 457-459	<p>Informacja została wydana przez organ do tego uprawniony, ale zawierała dane aktualne na czas jej wydania.</p> <p>Natomiast z dokumentów – dowodów będących podstawą ustalenia faktu aktualnej niekaralności oskarżonego wyrokami wydanymi przez sądy w Polsce, to dowód w postaci informacji z KRK z k. 457-459 nie powalał na przyjęcie na dzień wydania wyroku przez sąd odwoławczy stanu karalności oskarżonego.</p>

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	Obrazy przepisów postępowania tj. art. 7 k w zw. z art. 410 kpk i art. 5§2 kpk, które doprowadziło sąd I instancji do poczynienia błędnych ustaleń faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut obrazy art. 7 kpk, art. 410 kpk , a w konsekwencji błędnych ustaleń faktycznych należało uznać za niezasadny. Na wstępie należy		

wskazać, że powiązanie obrazy art. 7 kpk i art. 410 kpk jest zasadne wówczas, gdy wykazane zostanie, że uchybienie poprawnej oceny dowodów było spowodowane pominięciem istotnej okoliczności zdarzenia, bądź nieujawnienia jej na rozprawie w sposób niezgodny z procedurą gromadzenia i przeprowadzania dowodów, a sytuacja taka nie miała miejsca w tej sprawie. Sąd I instancji zgromadził materiał dowodowy wystarczający do rozpoznania sprawy i cały poddał ocenie. To zaś, że nie nadał opinii z zakresu badań antroposkopijnych takiej rangi, jak to postuluje skarżący, nie może służyć wykazaniu takiego zarzutu. Mimo bowiem tego, że sąd chciał taką opinią zweryfikować czy osoba z nagrania to oskarżony, a biegła w ww opinii nie potrafiła kategorycznie zidentyfikować osób na przedstawionym przez sąd nagraniu (powołując się m.in. na niewystarczającą jakość nagrania, zakrycie przez sprawców okolic głowy), nie może być wystarczającym powodem do przyjęcia, że sąd orzekający błędnie ustalił sprawstwo oskarżonego, gdy przecież oparł się też na innych dowodach obciążających, które skarżący pomija. Nadto dla zasadności zarzutu obrazy art. 5 § 2 kpk nie wystarczyło zaprezentowanie przez skarżącego własnych wątpliwości co do oceny dowodów i zarzucenie sądowi, że nie zastosował art. 5§2 kpk w sytuacji, gdy w opinii z zakresu badań antroposkopijnych sformułowano wniosek o prawdopodobnej tożsamości osoby zarejestrowanej na nagraniu z monitoringu z oskarżonym, a w treści tej opinii wskazano istotne ograniczenie zapisu wizyjnego. Bowiem zasady in dubio pro reo nie można

interpretować jako obowiązku oparcia ustaleń na wersji najbardziej korzystnej dla obwinionego, jeżeli takie wersje wynikające z zebranych w sprawie dowodów występują, gdyż Sąd ferując w danej sprawie wyrok ma obowiązek ustalenia takiej wersji przebiegu zdarzenia, która ma najpełniejsze oparcie w materiale dowodowym sprawy. Rozstrzygnięciu powstających wątpliwości służy bowiem wszechstronna inicjatywa dowodowa oraz ocena przeprowadzonych dowodów zgodna z art. 7 k.p.k. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2018 r., sygn. III KK 286/17, Legalis Numer 1837039). Tymczasem w niniejszej sprawie poza dowodami przywołanymi w apelacji obrońcy, to zabezpieczono przecież na miejscu wiele śladów (opisanych w protokole oględzin miejsca), która zostały opinią biegłego z zakresu biologii i genetyki sądowej zidentyfikowane jako krew człowieka z materiałem genetycznym oskarżonego R. G.. Nadto z protokołów oględzin, dokumentacji fotograficznej wynika, że te ślady krwi ujawniono na zewnątrz kontenera, jak i w jego środku, w wielu miejscach, w tym na drzwiach od zaplecza, co przeczy wyjaśnieniom oskarżonego że pozostawił je gdy był w tym kontenerze jako gracz i że mógł nie zauważyć że krwawi. Wbrew więc zarzutowi o naruszenie art. 410 kpk i art. 5§2 kpk, a także obrazę art. 7 kpk i dokonanie błędnych ustaleń faktycznych, to nagranie z monitoringu w powiązaniu z wnioskami z opinii z zakresu badań antroposkopijnych (w której stwierdzono przecież cechy tożsame i prawdopodobnie cechy tożsame z budową zewnętrzną twarzy oskarżonego i osoby nr. 1 z nagrania i sformułowano wniosek iż osoba nr

1 i oskarżony to prawdopodobnie jedna i ta sama osoba) i z wnioskami z opinii z zakresu biologii i genetyki sądowej (której obrona nie chce dostrzec, a którą zidentyfikowano ślady krwi pozostawione w wielu miejscach kontenera jako krew oskarżonego, co dobitnie wskazuje na sprawstwo oskarżonego) stanowi nawzajem uzupełniająca się całość, która nie stwarzała „niedających się usunąć wątpliwości” co do sprawstwa R.G. w przypisanym mu czynie. Stąd sąd I instancji nie dopuścił się zarzucanej obrazy art. 5§2 kpk, a także obrazy art. 7 kpk przy ocenie zebranych dowodów. A wobec wymowy ww obiektywnych i obciążających oskarżonego dowodów nie było też podstaw do uwzględnienia zarzutu dowolnej oceny zeznań matki oskarżonego i wyjaśnień samego oskarżonego, tym bardziej, że odległość z miejsca czynu do miejsca zamieszkania matki oskarżonego jest taka, że oskarżony zdążyłby wrócić po czynie do mieszkania by pomóc matce w rozładunku towaru. Przy czym należy podkreślić, że oskarżony twierdził na początku wyjaśnień z rozprawy, że nie mógł popełnić czynu gdyż towarzyszył matce w wyjeździe do P. na giełdę, by pod koniec wyjaśnień z rozprawy odwołać się do wiedzy i dziennika matki, zaś D.G. podała, że syn w dniu zdarzenia nie był z nią na giełdzie, tylko pomagał jej rozładować towar po jej powrocie z giełdy około godz.13-14, a tym samym treść relacji oskarżonego i jego matki nie stanowi dowodów, którymi można by podważyć treść nagrania z monitoringu i wnioski z obu opinii, a także ustalenia faktyczne dokonane przez sąd I instancji, które doprowadziły do wydania wyroku skazującego R.G..

<p>Co zaś do zarzutu obrazy art.7 kpk w zw. z art. 410 kpk w zakresie faktury Vat i zeznań M. C., to zarzut ten zostanie omówiony niżej, razem z zarzutem obrazy art. 46§1kk.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z przyczyn dla których zarzuty i argumenty z apelacji obrońcy oskarżonego nie podlegały uwzględnieniu.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
	<p>Obrazy prawa materialnego tj. art. 13§1 kk w zw. z art. 279§1 kk i art. 46§1 kk</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 13§1 kk w zw. z art. 279§1 kk okazał się niezasadny. Skarżący uzasadnił ten zarzut argumentem, iż sąd I instancji z obrazą ww przepisów umieścił je w kwalifikacji przyjętego czynu, mimo iż do zaboru mienia w postaci pieniędzy w ogóle nie mogło dojść z uwagi na brak pieniędzy w automatach. Jednak należy apelującemu wskazać, że</p>		

przecież § 2 art. 13 kk rozszerza formułę usiłowania na tzw. usiłowanie nieudolne, które ma miejsce – podobnie jak w omawianej sprawie- wówczas, gdy dokonanie przestępstwa od samego początku jest niemożliwe, ale potencjalny sprawca sobie tego nie uświadamia. Przy czym takie usiłowanie nieudolne w przypadku braku przedmiotu nadającego się do popełnienia na nim czynu zabronionego jest karalne. W sytuacji, gdy sprawcy, w tym oskarżony, nie powodując szkody wynikającej z kradzieży, spowodowali dość wysoką szkodę wynikającą z uszkodzenia mienia (drzwi do kontenera oraz 4 automatów do gier), to czyn przypisany R.G., zawierający nieudolne usiłowanie kradzieży z włamaniem- stanowił kumulatywny zbieg z art. 13 kk w zw. z art. 279§1 kk w zb. z art. 288§1 kk w zw. z art. 11§2 kk., co wymagało jedynie poprawienia kwalifikacji przez sąd odwoławczy, ale nie pozwalało na przyjęcie argumentacji obrońcy o zarzucanej obrazie prawa materialnego, za wykazaną.

Zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 46§1 kk też okazał się niezasadny. Z art. 46§1 kk wynika, że w razie skazania (a R.G. został skazany) następuje orzeczenie obowiązku naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody. Wysokość szkody została udowodniona w ramach postępowania karnego stosowną fakturą Vat. Co znamienne to faktura ta, jej treść, wskazana tam kwota i tytuł nie były kwestionowane w toku postępowania przed sądem I instancji, w tym przez samego oskarżonego czy jego obrońcę. Skarżący nie składał też wniosków

dowodowych – ani w postępowaniu I –instancyjnym, ani w toku postępowania odwoławczego- by badać wysokość szkody wynikającą z faktury, by dokonać wyceny szkody przez eksperta czy biegłego. Poza samym twierdzeniem, że brak było podstaw do oparcia się o kwotę z faktury Vat, to autor apelacji nie wskazał też w argumentacji dot. tego zarzutu o ile kwota wskazana w rozstrzygnięciu wydanym na podstawie art. 46§1 kk jest jego zdaniem za wysoka i czym to dokładnie uzasadnia. To czyni więc i ten zarzut niezasadnym, tym bardziej, że z pewnością w sytuacji, gdy doszło do uszkodzenia kontenera i 4 automatów do gier (gdy oczywistym jest, że nie są to rzeczy tanie) w sposób wynikający ze spójnych ze sobą, a tym samym wiarygodnych dowodów w postaci protokołu oględzin, nagrania z monitoringu, dokumentacji fotograficznej oraz zeznań M. M. i M. C. (z których wynika dokonanie wgnieceń na wszystkich 4 automatach, wyrwanie z nich siłowe kasetek na gotówkę, części z automatów, pobicie szkieł, a także wgniecenia ościeżnicy kontenera w okolicach klamki oraz zamka magnetycznego), to kwota z faktury nie jawi się jako wygórowana i zawyżona, co powoduje też, że niezasadny okazał się zarzut dowolnej oceny zeznań M. C. i wystawionej faktury, w oparciu o które sąd rozstrzygnął na podstawie art. 46§1kk. Ponadto naprawienie szkody wynikające z art. 46 § 1 kk ma doprowadzić do wyrównania, zrekompensowania poniesionej straty. Sąd karny musi więc uwzględnić w chwili wyrokowania rozmiary pokrytej już szkody, a przecież z zeznań M. C. wynika, że reprezentowana przez niego firma ochroniarska,

w ramach umowy, musiała ponieść koszty naprawy szkody wynikające z wystawionej faktury, co doprowadziło do wydania zasadnego rozstrzygnięcia z pkt. III zaskarżonego wyroku.	
Wniosek	
O zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Z przyczyn dla których zarzuty i argumenty z apelacji obrońcy oskarżonego nie podlegały uwzględnieniu.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	<p>Czyn oskarżonego należało zakwalifikować jako m.in. usiłowanie nieudolne kradzieży z włamaniem. W przypadku usiłowania nieudolnego można było rozważyć – co wynika z art. 14§2 kk- nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet odstąpienie od jej wymierzenia. Jednak należy podkreślić, że poza nieudolnym usiłowaniem kradzieży czyn przypisany oskarżonemu wypełnił też znamiona uszkodzenia mienia z art. 288§1kk i to ze spowodowaniem znacznej straty w wys. 12.004,80zł, gdy ustalono, że oskarżony nie działał sam, tylko wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, gdy czyn ten zaplanowano o czym świadczy zaopatrzenie się sprawców w przedmiot ujawniony na monitoring, który miał służyć do spowodowania szkód. Postępowanie obu sprawców, w tym oskarżonego, było więc obiektywnie społecznie znacząco szkodliwe i z tego powodu nieakceptowalne, a w konsekwencji karalne i to w ramach podstawowej sankcji. Z akt sprawy nie wynika by waga przestępstw przypisanych oskarżonemu</p>

	a popełnionych w ramach ich zbiegu była nieznaczna lub by zaistniały jakieś szczególne łagodzące okoliczności, w jakich czyn został popełniony, co by spowodowało, że wymierzenie kary R.G. nie byłoby celowe, czy też że należałoby zastosować wobec tego sprawcy nadzwyczajne złagodzenie podstawowej kary. Jedyne aktualna treść informacji z KRK wpłynęła na potrzebę obniżenia kary pozbawienia wolności z sankcji art. 279§1kk, w stosunku do tej wynikającej z zaskarżonego wyroku, do 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Brak było podstaw do zastosowania – przy kształtowaniu odpłaty karnej- dobrodziejstw z art. 14§2 kk, mimo, iż oskarżony dopuścił się nieudolnego usiłowania kradzieży z włamaniem. Natomiast aktualna informacja z KRK i wynikająca z niej niekaralność oskarżonego wyrokami wydanymi przez sądy w Polsce, doprowadziła do obniżenia kary do 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności.	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok w zakresie przypisanego oskarżonemu czynu, przy poprawieniu przez sąd odwoławczy kwalifikacji czynu i dokonaniu korekty kary zasadniczej.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Z przyczyn dla których nie uwzględniono zarzutów i argumentów z apelacji obrońcy oskarżonego.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany

<p>Czyn przypisany oskarżonemu zakwalifikowano z art. 13 kk w zw. z art. 279§1 kk w zb. z art. 288§1 kk w zw. z art. 11§2 kk a wymierzoną karę obniżono do 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Na podstawie art. 455 kpk sąd odwoławczy poprawił kwalifikację czynu, gdyż należało dać wyraz temu, że usiłowanie zaboru mienia w wyniku realizowanej kradzieży z włamaniem, z uwagi na brak środków pieniężnych w automatach, było nieudolne, co przewiduje art. 13§2 kk. Jednak w sytuacji, gdy sprawcy, w tym oskarżony, nie powodując szkody wynikającej z kradzieży, spowodowali dość wysoką szkodę wynikającą z uszkodzenia mienia (drzwi do kontenera oraz 4 automatów do gier), to czyn przypisany stanowił kumulatywny zbieg z art. 13 kk w zw. z art. 279§1 kk w zb. z art. 288§1 kk w zw. z art. 11§2 kk (patrz: poglądy z orzecznictwa czy doktryny np. Giezek Jacek (red.), Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz, Opubl. WKP 2021” Jeżeli szkoda wynikająca z kradzieży jest niższa od szkody wynikającej z uszkodzenia, zniszczenia rzeczy lub uczynienia jej niezdatną do użytku, w grę wchodzi kumulatywna kwalifikacja”, Konarska-Wrzosek Violetta (red.), Kodeks karny. Komentarz, wyd. III, Opubl. (...) 2020 „Przepis o kradzieży z włamaniem (art. 279 k.k.) konsumuje przepis o zniszczeniu lub uszkodzeniu rzeczy (art. 288 § 1 k.k.) wtedy, gdy szkoda wyrządzona włamaniem jest nieporównywalnie niższa od szkody wyrządzonej kradzieżą. W wypadku zasadniczego odwrócenia proporcji szkód nie da się już zasadnie mówić o konsumpcji i trzeba przyjmować kumulatywny zbieg wspomnianych przepisów (wyrok SA w Białymstoku z 12.07.2013 r., II AKA 126/13, LEX nr 1372235; wyrok SN z 18.12.1985 r., Rw 1148/85, OSNKW 1986/11–12, poz. 95).</p> <p>Sąd I instancji, za przypisany oskarżonemu czyn, wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, wskazując na okoliczności obciążające, w tym uprzednią karalność R.G.. W toku postępowania odwoławczego ustalono, że aktualnie, po 10 stycznia 2023r., oskarżony jest uważany za osobę, która nie jest karana wyrokami sądów orzekających w Polsce. Z danych dot. zatarcia skazania w angielskim prawie karnym, pomimo że nie przedłożono dowodu zapłacenia przez oskarżonego grzywny orzeczonej przez sąd w W.</p>	

(gdy skazanie w W. nadal figuruje w aktualnej informacji z KRK), można wywieść, że i to skazanie uległo zatarciu. Przy czym uprzednia karalność oskarżonego nie była jedyną okolicznością obciążającą uwzględniona przez sąd przy kształtowaniu odpłaty karnej. Mimo więc tego, że od 10 stycznia 2023r., oskarżonego należało traktować jako osobę, która nie jest karana, to nadal na wymiar kary pozbawienia wolności powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia wpływała wysoka wartość szkody spowodowanej zniszczeniami, działanie wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, zaplanowanie przestępstwa.

Stąd jako karę, która będzie adekwatna do okoliczności sprawy w powiązaniu z dyrektywami wymiaru kary, a nadto która spełni cele prewencyjno-wychowawcze, uznano karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, która jako nieznacznie przewyższająca minimalny wymiar kary z sankcji art. 279§1 kk (gdy w ramach sankcji z tego przepisu można wymierzyć karę pozbawienia wolności od roku do lat 10), nie jawi się jako rażąco surowa. Przy czym treść art. 69§1kk przemawia za niemożnością warunkowego zawieszenia wykonania takiej kary pozbawienia wolności przekraczającej rok.

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Pkt. III	Pisemna apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie, stąd zachodziły podstawy z art. 636§1kpk do obciążenia oskarżonego kosztami za postępowanie odwoławcze, w tym opłatą.

7. PODPIS